

maar goed, dat onze ouderwetschheid zoo ruimhartig is: de conversatie zou er anders bepaald onder lijden.

Derde voorbeeld. Wij bezitten geen radio. Ook zoo'n zonde tegen den modernen „heiligen geest”. Trouwens als wij eens gingen opsommen, wat wij niet hebben, zouden vele lezers van „Gezin en School” misschien versted staan. Met de kinderen van Frans Coenen's „Familie Cramp” zouden wij kunnen uitroepen: „Wij hebben nooit niks!” Nu zijn er onder onze familieleden en kennissen, die tot voort kort nog principieeler tegenstanders van radio waren dan wij. Er waren er zelfs, die opvoedkundige redevoeringen hielden, waarin de schadelijke invloeden der radio op het menschedom in het algemeen en ten aanzien van opgroeiende kinderen in het bijzonder breedelijk en in welsprekende bewoordingen werden uitgemeten. Al die vrinden hebben nu radio: extra-goedkoope aanbieding, bijzonder prachtige luidspreker etc. Maar nu moet men de welsprekendheid dier lieden eens aanhooren, als zij mijn vrouw en mij ervan probeeren te overtuigen, dat radio toch zoo ontwikkelend is, en zoo huise-lijk, en zoo modern! „Met tamme olifanten vangt men wilde,” denkt Philips intusschen.

Nu is mijn vraag aan mevr. Van Wehl en consorten¹⁾ deze: geven uwe ietwat nerveus-sentimenteele ontboezemingen over „lieve bubikopjes” — (zijn er niet anders dan „lieve bubikopjes”? ik ken ook sloome en slordige en conventionele net-een-engelsche-pren-terige) — het bewijs, dat u in de rustig-verworven overtuiging leeft, dat de methode, die u voor uw kinderen gekozen hebt, voor hen de beste is? Me dunkt, indien dat zoo was, zou u ouders, die er anders over denken meer in vrede laten en bij uw bespiegelingen ruimte laten aan de mogelijkheid, dat andere moeders niet behoeven „van haar stuk geduwd” te worden, omdat zij mogelijk voor háár kinderen ook het beste gekozen hebben: kinderen, die, al dragen ze nog hun lange haar, daarom nog geen „Jennies” behoeven te wezen, die door haar vrindinnetjes voor „sullig” gescholden worden, of „Mietjes”, die door haar moeder van en naar de hockey-clubs begeleid worden. Hopenlijk echter wel kinderen, die onwillekeurig door moeders houding leeren, dat het vormen van een uitzondering heelemaal niets ergs behoeft te wezen en dat althans het dragen van het haar iets zoo betrekkelijk onverschilligs is, dat het tot iemands werkelijke waarde of geluk niets hoegenaamd meewerkt.

¹⁾ Ik denk hierbij aan de dame, die in de 5e Af. v. d. 3e Jaarg. van dit tijdschrift „den dag dat onze jongen een smoking vraagt” zeide te zullen „begroeten als de dage-raad van een nieuwen dag”!

Antwoord op een vraag van meneer de Vries van den Houte aan Nannie van Wehl.

„Nu is mijn vraag aan mevr. Van Wehl en consorten deze: geven uwe ietwat nerveuze-sentimenteele ontboezemingen het bewijs, dat u in de rustig-verworven overtuiging leeft, dat de methode, die u voor uw kinderen gekozen hebt, voor hen de beste is?”

Of mijn ontboezemingen 't bewijs daarvan geven — dat weet ik niet. Ik denk — aan u niet. Maar ik wil toch even zeggen: ja, dat ik in de rustig-verworven overtuiging leef, dat de methode die ik gekozen heb, voor mijn kinderen de beste is. En ik heb er zoo-veel resultaten mee, dat ik daàrom de behoefte gevoel mijn methode aan anderen mee te deelen, overtuigd als ik ben, dat ook anderen dan beter resultaten zouden hebben.

Mijn resultaten zijn: echte plezierige lust tot werken. En vrede. Dus een atmosfeer waarin gewerkt kan worden. En levensblijheid. O, de talloze gedwarsboomde kinderen om me heen. Dan werken ze niet en dan wordt er steen en been geklaagd over ze. En dan zou ik wel met mijn gebalde vuist voor hun vader en moeder willen gaan staan: O, jij dwarsdrijver!

Daàr is 't resultaat — de fùt eruit. — Dit mag niet en dàt mag niet en dít kan niet en dàt kan niet.

Het heeft me een vroolijk oogenblik gegeven en meneer De Vries zal er ook wel even om moeten lachen, dat „Mevrouw van Wehl en consorten” — één zijn. Ik was natuurlijk de dame die dat vreeselijke over de smoking schreef: „den dag, dat onze jongen een smoking vraagt, zal ik begroeten als de dageraad van een nieuwen dag.”

Een zin uit zijn verband gelicht kan malloterig aandoen. Het artikeltje zelf legt uit, hoe ik dezen zin kon neerschrijven. En ook nu nog driedubbel en dwars kan onderteekenen. Waar meneer De Vries het had over „leeftijd, portemonnaie, neiging en temperament”, die iemands houding bepalen moet ik eraan herinneren, dat er in 't smoking-artikeltje sprake was van een vader: „die desnoods een heele schoolbevolking in smoking kon kleeden.” Maar zijn eigen jongen uitbijter deed zijn omdat papa met zijn stuggen kop 't nou eenmaal niet wou en niet de minste moeite nam om te begrijpen, wat dat voor dien jongen betekende en hoe die jongen dit voelde.